

Bertók Beatrix

A PARKŐR ÉS TÁRSAI

A PARKŐR NEM SOKat vacillál: ha egy bunkó kisgyerek téved a fűre, ő azonnal seggbe rúgja, hogy takarodjék onnan, s még csak lelki-furdalást sem érez emiatt. Amikor aztán jön az anyuci reklamálni, azt mondja neki: ő csak azt teszi, amit tennie kell: végzi a dolgát. »Hülye seggfej! – ripakodik rá az anyuci –, látszik, hogy nincsenek gyerekei. De hát amilyen vén trotty...« – s azzal passzé: sarkonfordul és faképnél hagyja. A múltkor, csakis azért, hogy bosszantsam, ráhajtottam bicajommal a fűre. Amikor nehéz botját suhogtatva felém közeledett, a képébe vigyorogtam, kiköptem, aztán beletapostam a pedálba, s úgy eltűntem onnan, mint a pinty. De pont. De csak egy pillanatra. Mert utána többször is visszatértem, sőt még köröket is tettem ott (ez a kedvencem!) meg krosszoztam (ez is!), de ő, kivénhedt szar, nem képes elkapni. Csak futkos, mint a bolond (*Blondy*, a mókusunk a kerékben), és ocsmányul kiabál, és nem bírja abbahagyni, nem.

A HÚGOM IGAZából mozgékony kis csaj. Ha pl. egy tetőcserép megcsúszna és feléje zuhanna, tuti, hogy ő azonnal kisvenkelne alóla. És még sok más effélét tud, de nem részletezem agyon, mert nagyon elvinne. A lényeg: úgy érzi, de mintha látná is, hogy „valami olyan gömbszerű, könnyű s mégis súlyos” lebegne állandóan fölötte. „Mint valami aura.” Én erre azt mondom, oké, Laura, ez csak hasonlat, mi lenne, ha közelebbről is kifejtenéd, mert mi lenne az vajon, csak nem lufi? Lufi?! Ne bassz!, s már ott sincs. Ejtve. Nem érdekes. Az egész. Részletei sem. Hiába szimatolok én veszélyt. A kis pimasz. Csak úgy fittyet hány neki (nekem?), annyira biztos benne... Miben? hogy ha kell, egyszer úgylis kipukkad?

BARÁTNEM, NE CSŰRjél-csavarjál, mert úgy odavágok, hogy nem evickélsz ki abból. Most meg lám, úgy tesz, mint aki tényleg elképed. Élelmezem, ruházom, mire ő a hátam mögött pofákat vág, aztán letagadja. Az arcáról olvasom le, oda van írva. Nyomozóiskolás koromban, egyebek közt, igencsak kitanultam ezt a cselt. Nem

hiába voltam osztályeminens, s lettem aztán professzor. Miattam remegtek ott a fiúk. The guys. Ja, meg a lányok. Miattam dobták le az álcát. Ha csak egy is pofátlankodott, öngyilkos lett, semhogy a szemem elé kerüljön. A rendbontókat meghúztam rendesen. Miattam csináltak ott karriert. Kuss és csend és szolgafegyelem! Nem is grimaszolt ott egy se!

TÉGED LÁTTALAK A NAPozó teraszán. Ki mást. Egyedül álltál ott, mint a kisujjam. A szokásos férficsábász pózban, ja. A sok rozszant közt. És nem volt rajtad melltartó. Hogy is. A bugyikád, az viszont helyesen a helyén. (Elvégre ez nem nudistrand. Kár.) A „bugyikád”, ahogy mondani szoktuk volt. Tenyérként befeszül. Túlérett szilvaszem domborít alóla. És kicsit nedves is ott, de persze nem *attól*. (Nem *attól*?) S persze a ráadás: valami paplanrózsaszín fagyit nyalogatsz éppen. Kapkodva dolgozol, hogy nehogy lefolyjon. De nem, ne félj: szakavatott mozdulatokkal kanalazod vissza... Fordulok is gyorsan vissza a hasamra. Még jó, hogy már nem számítasz. Még jó, hogy még jó. Legfeljebb pár elhanyagolható %-ban. S mind kevesebbet látok belőled amúgyis: a lemenő nap épp a szemembe vág. NO LOVE: NO COMPLICATION: NO PROBLEM.

CSAK EGY FÜRDŐNACI, s máris kifekiüdhetek melléje. Vagy minél közelebb. Ahonnan jól látszik a melle. S nemcsak. A helyes az volna persze, ha sportkocsim lenne, és azon érkeznék. De nincsen sportkocsim. Meg másmilyenem sincs. Pedig az mégiscsak valamiféle többlet. Nem? Ő nem néz errefelé. Igaz, másfelé se nagyon. Nagyon helyes. Fekszik. Ül. Áll. Olajozgatja bőrét. Dörzsölgeti. Jó mélyen belepasszírozza azt, hogy fogjon. Hogy megfogja a nap. Hogy megfogja. Huh, forró!, a forró évszak ez... Verd ki a fejedből! Ára van. Neked meg egy söröd. Tök hideg. Yes! S spriccel, ahogy felbontod. Ez majd karbantartja a működést. Momentán. Tán.

SEMMI KEDVem csendőr-tolvajt játszani. Lazuljunk el. Vagy játszunk meg mást: hogy már réges-rég egészen lazák vagyunk. Guszti bácsi nem fog szökni! Ha mégis, elszánt védekezésbe megyünk át. Fenyegetőzzön, hivatkozzon törvénycikkelyekre vagy amihez gusztusa van. Semmi chance, hogy a kívánt összeg üsse a markát. Hiába köp belé, hogy na most akkor majd megmutatom nekik majd! Majd! Mert bárhogy alakul is, a bért, *per vim*, későbbi időpontra mentjük át. Esetleg átmegyünk Minihez, ő talán talál egy haláljó

megoldást. Összedobja. A minimumot max. Ez olvéjz. Mert max ebben profi. Hisz biszti, ki kétli itt még, hogy a lüke hisztis Gaston legközelebb a rendőrséggel zaklat majd... Kell, kurvára kell, ha fukarul van is mérve, a következő razziáig nyert egerút.

A TEGNAP EGÉsz délután, miután jól kilubickoltam magam, a füleimből próbáltam, kisebb-nagyobb megszakításokkal persze, a vizet kirázni. Még most is kiver a frász, ha belegondolok: micsoda gondok! Az egyikből ui. sikerült, de a másik az viszont még jobban bedugult. Dugig. Mintha egy nagy fazékban ülnék, most tisztán úgy hallok. Hallóha! Ha valaki (aki nyilván tudja, *milyen mélyen vagyok*) mondani akar nekem valamit, rámkiált, mire én azt kérdem: Hhe?! Mire ő megismétli. Kicsit. Kicsit nagyobb hangerővel. De ez se sokat segít. Szegény. Félig még most is a szájáról olvasom le a kérdést. Aztán, én is fokozva a hangerőt, odakiáltom neki a választ. Ő bólogat. Én boldogan vissza. Hajbakapásra így valahogy nem kerül sor. No sokk. Sok ez.

VALAMI MAGazinban lapozgatsz, ami jó. Jó, de közben egész máshol jár az eszed, mely persze pontos, és ez fontos. Ujjaidat időnként, félretéve a kekszét, amit eszel, szoknyád alá csúsztatod, hogy megigazítsd a bugyid. Begyűrődik a kényelmetlen pózban. Na de! Ugrásra készen kell lenni! Néha! Nem lehetsz léha! Néma foncsi. Így hívod azt a vacak készüléket, amikor nem akar megszólalni, mint most se, ami azért jó hogy érthető, de azért eléggé rossz. Szerencsére az ilyen ritkán fordul elő, nagyon. Nem hisztivel, nincs mért: késik ugyan mesebeli királyfid (ez se épp a legjobb), bár annyit azért mégsem, hogy most ezért sírva fakadj vagy törj-zúzz. Vagy feltárcsázd. Vagy tudod is te. Vagy nem tudod. Tudja az ég.

NAGYjában-egészében ennyi. Egész áldott nap. A tömény agybaj. Jah, s ha kedves nőcim még sokáig nyafiz... Mi lesz? Kap kettő darab nyaklevest (erről jut eszembe, ma sincs leves), s mindjárt engedelmesen kushad? Hm. Meghasad a szívem... Plusz a napi költségvetést is én veszem a kezembe bezzeg. Szigorítok. Ott a gyerek, a lakás éppen csak hogy berendezve, neki meg: pretenciói vannak! Egy fityiszt! Nyomás le a szabadba. Ezt szabad.

Puszi! nyuszi.

Az aszfaltot fellocsolták. Odébb pár kókatag kedvű freefazon. Szinte serceg a nap az égen. Begyűjtök, indítok. Sürget a meló, mert bár sikasztottam, továbbra is enyém a – biza: a kassza! Dö dzsob! Ha egyszer én vagyok a boss! A (jó) fej. Nem fej engem senki! Versa. Velőig én a sok senkit. S még így is masszívan rákapcsolok, hogy én legyek cityszerte s globally a csúcs

... Jujj! Csúcs-

forgalmi dugó. Lányok. Állok s nézek: Lányok szoknyáját cibálja a szél. Szája. Széjjel. („Hanyag anyag, engedetlen anyag”, Anya.) Kidugom a fejem. Szép. S franc tudja, mért, de ez valamiért eszembe citálja a pattanásos kamaszt, aki a visszaúton kötekedni fog. Kocsim motorházfedelébe, meg ahova bírja, titkon undok jeleket karcol, és úgy szólít, hogy Lúser. Kajla s sejpít. Tökkopasz s egyfolytában vi-gyorog. De ezúttal nem hagyom magam. Pattanok. Csáó!, s beteszek neki, KO. Töprengj piccit csávó: mi a ménkű es! ami nekem itt a derült égből sak úgy odasap.

Sakugyan.

(Székelyföld, 2006/6.)

BERTÓK BEATRIX 1981-BEN SZÜLETETT MAROSVÁSÁRHELYEN. PRÓZÁT ÍR.